

най-голѣмата своя сила. Татаритѣ и черкезитѣ сж такова едно леке, което вѣчно ще остане написано на Петербургската сѣвѣсть. Намѣсто помощ и поддрѣжка, нашитѣ славянски братия ни изпроводиха нѣколко полкове башибозуци, които опустошаватъ земята ни като скакалци. Малко ни бѣха турцитѣ и фанариотитѣ! Да говоря ли тука и за нашитѣ братия, които се преселиха въ Русия и които изгубиха и народността си и човѣчеството си? Ако историята е гласъ божи, то князь Горчаковъ ще да отговаря предъ славянското божество и предъ народа си.

Но да продѣлжа своя разказъ. Следъ нѣколко деня дойдоха нѣколко наши приятели (имената имъ не казвамъ затова, защото между тѣхъ има и живи) и казаха ни, че въ село Могила е дошелъ единъ богатъ черкезинъ, който иска да се засели въ това село и който има голѣма дружина.

— Българитѣ, които населяватъ това село, сж намислили да бѣгатъ и да се преселятъ въ Русия, — казаха приятелитѣ ни.

Какво трѣбваше да правиме? Трѣбваше да се работи скоро и живо. Сжщата вечеръ ние възседнахме конетѣ си, нападнахме на черкезкия таборъ и разбихме го. Богатиятъ черкезинъ и неговиятъ синъ побѣгнаха, ако и да бѣха наранени, а останалитѣ бѣха принудени да оставятъ селото и да се заселятъ въ Ямболъ. Трѣбва да кажа и това, че ние вземахме отъ черкезитѣ 2,000 полимпераала.

Разбира се, че после гореказаното произшествие ние не можехме вече да останеме въ Страджа, защото турската власть прерови всичкитѣ села. Ние отидохме въ Ямболъ и скрихме се близу до самия конакъ.